

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.— Αὐτὴ τὴν ὥρα πῶς μιλῶ μεστὸς φιλοπατρίας, ἐβγήκε τὸ διάταγμα τὸ περὶ ἐφεδρείας καὶ ὅταν τὸ εἶδα, Περικλῆ, φαρδὺ πλατὺ ἴστον τύπον, καθὼς ὁ πάτερ Συμεὼν ἐφώναξα καὶ εἶπον:
»Νῦν ἀπολύεις, δέσποτα, τὴν ταπεινὸν σου δοῦλον καὶ ἀπὸ κυνῆγι σταυρωτῆ σώσε καὶ ἐμὲ τὸν μῦλον.»
- Π.— Καὶ πάλιν, ἀφιλότιμε, τὰ ἴδια τσαμπουνίζεις καὶ μὲ τοὺς νέτους φέβι υς σου φρικτὰ μὲ ἀπελπίζεις.
- Φ.— ὦ ἀδελφέ μου Περικλῆ, καθὼς ἐσχάτως εἶδα σὲ μιὰ Ἑλληνογαλλικῆ, θαρρῶ, ἐφημερίδα, μῆνες ἑπτὰ ὁ Θεόδωρος ἀκόμη θὰ ἔξωδεύη καὶ θὰ κηρύττῃ πόλεμον καὶ θὰ ἐπιστρατεύη καὶ ὅλοι θὰ μουγκρίζωμε νυχθημερόν σὰν βῶδρια, ὡς δίου πλέον ληῶσουμε καὶ τὴ Φραγκιὰ ἴστα πόδια.
- Π.— Μὴ τόσο ἀνυπόμονος, βρὲ ἀδελφέ μου, εἶσαι καὶ ξέρεις πῶς ὁ πόλεμος δὲν εἶναι ἄψε σβῆσε. Καὶ ἂν ἐφέτος δὲν γειῆ, ν' ἀπελπισθῆς δὲν πρέπει... ὁ Θεοδωρὴς τὰ πράγματα καλλίτερα τὰ βλέπει καὶ ἐκεῖνος ξέρει, Φασουλῆ, τὴν ὥραν καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἢ σάλπιγξ θ' ἀκουσθῆ τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων. Σὺ δὲ ὀφείλεις, Φασουλῆ, μετὰ φιλοπατρίας ἴστος τάξεις νὰ προσέρχῃσαι τῆς νέας ἐφεδρείας, νὰ τρέχῃ, νὰ γυμνάζῃσαι, νὰ ρέβῃς, νὰ ψειριάζῃς, νὰ τρώῃς σφερκλαις καὶ τσιμονδιὰ ποτέ σου νὰ μὴ βγάξῃς, νὰ κύπτῃς τὸν αἵχμα σου εἰς τοὺς κειμένους νόμους καὶ νὰ ψεφῆς σὰν τὸ σκυλὶ μέσα ἴστος πέντε δρόμους.
- Φ.— Γνωρίζεις ὅτι πάντοτε ἐφέρθην ὡς ἱππότης, γνωρίζεις πόσον φαίνομαι καὶ εἶμαι πατριώτης, πῶς εἰμπορῶ καὶ τῆς σφερκλαις καὶ χαστουκλαις νὰ τρώγω, τὰ παιδεῖα ν' ἀνέλωμοι, χωρὶς νὰ βγάξω λόγον, γνωρίζεις πῶς ἠσπείθισε ἡ ἐρημὴ μου ράχη εἰς κάθε βάρος ὀχληρὸν καθὼς καὶ ἴστος μπερντάχι. Ἄλλ' ὅμως ἀνυπόμονος ἐκ φύσεως ἐπλάσθη καὶ εἰς ὃ, τι καὶ ἂν μοῦ ἔτυχε ὡς τώρα ἐβιάσθη. Θέλω ἐκεῖνο ποῦ σκεφθῶ καὶ ἴστος στιγμή νὰ γίνῃ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι πόλεμος, ἔστω καὶ ἂν εἶναι εἰρήνη, διότι ἴστος βραδύτητα ὁ νοῦς μου δὲν ἀντέχει, ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ γοργόν καὶ χάριν πάντα ἔχει.
- Π.— Μεγάλος πατριωτισμὸς πραγματικῶς σὲ φλέγει, ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ θεάνθρωπος ὑπομονὴν μᾶς λέγει καὶ ὁ ὑπομείνας, Φασουλῆ, γενναίως μέχρι τέλους, ἐκεῖνος τὸν Παράδεισον θὰ ἴδῃ μὲ τοὺς ἀγγέλους.
- Φ.— Εἶναι καλὰ τὰ λόγια σου καὶ φρόνιμα συγχρόνως, μ' ἀναστενάξω βγαίν' ἀχνός καὶ μέσα βράζ' ὁ πόσιος. Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουριᾶς καὶ πράσινα τὰ φύλλα, λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ, ποῦ μᾶς παιδεύεις σκύλα..
- Π.— Μακάριος καὶ εἰς οὐρανούς καὶ εἰς γῆν ὁ ὑπομείνας!.. καὶ ἂν ἀκόμη ρέψωμε δκτῶ ἐννέα μῆνας καὶ ἂν δὲν γίνῃ πόλεμος καὶ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, αὐτὸ θὰ πῆ πῶς καὶ τι ὁ Δεληγιάννης ξέρει.

Φ.— Παραίτησις καὶ πόλεμος καὶ τόση φασαρία, εἰρήνη καὶ ὑποχώρησις, ζεστὰ μαζί καὶ κρύα, πολεμικὰ συμβούλια, στρατῶν μετακινήσεις, πυροβολεῖα Μπούμπουλη, ἡλικιῶν προσκλήσεις, παράκια καὶ ἐπάκια καὶ ἄλλα πυροβόλα, μοῦ φαίνονται, βρὲ Περικλῆ, μαλλιά κονβάρια δλα καὶ τὸ μραλό μου σταματᾷ καὶ στρέφεται σὰν μύλος καὶ τῶν φρενῶν ἐξίσταμαι καὶ σιωπᾷ τὸ χεῖλος καὶ ὀρθόνονται ἡ τρίχες μου καθὼς τοῦ σκανιζοχοῖρου καὶ ἀνυψῶ τὸ βλέμμα μου ἴστα βάρη τοῦ ἀπείρου. Ἐν τούτοις πάλιν, Περικλῆ, πιστὸς εἰς τὸ καθῆκον, ἀμέσως παραδίδομαι καὶ ἐγὼ ἴστον Μαθαρίκον, ὡς ὁ Ἰούδας, Περικλῆ, ἴστος χεῖρας τῶν Ἑβραίων παρέδωκε τὸν ἀκακὸν ἐκείνον Ναζωραῖον καὶ πάλιν εἶμαι πρόθυμος νὰ βάλω τὴν κορῶνα, νὰ τρέξω εἰς τὰς Πλαταιάς καὶ εἰς τὸν Μαραθῶνα, νὰ κύψω εἰς τὸν λοχαγόν καὶ εἰς τὸν ἐπιλοχίαν, νὰ ὑλοφέρω πᾶν κακόν καὶ πᾶσαν δυστυχίαν, νὰ πῶ καὶ τοῦτο τὸ πικρὸν καὶ ὀλέθριον ποτήρι γιὰ τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ καὶ ὄλων τὸ χαιτήρι. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ θεὸς τὸν κόσμον νὰ δικάσῃ καὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν τὰς πράξεις νὰ ζυγιάσῃ. «ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν, θὰ τοῦ εἰπῶ, δακρύων, ἴδὲ καὶ ἐμὲ τὸ ἔρμαιον τοσοῦτων μαρτυριῶν καὶ ἀνάπαυσιν ἐκ τῶν δεινῶν ἴστος οὐρανούς σου δός

εἰς τὸν στρατὸν μ' ἀπήγαγον καὶ οὐδεὶς ἴδεν ἦλθε πρὸς ἐκ ψύχους ἐτουρτούρισα καὶ οὐδεὶς ἐσκέπασέ με, ἐγέλασα καὶ ὁ δεκανεὺς ἐξυλοφόρτωσέ με, βασάνους ἴστον Ρωμαῖκο ὑπέφερα παντοίας, εἰς δέκα ἐχρημάτισα σχεδὸν ἐπιστρατείας, πόλεμον δὲ εἰρηνικοῦ ὑπῆρξα μαῦρον θῆμα καὶ εἰρηνικὸς πολεμιστὴς κατήλθον εἰς τὸ μνήμα.» Καὶ τότε οἱ Ἀρχάγγελοι βεβαίως τοῦ Κυρίου θὰ ἐπιθέσονται ἐπ' ἐμοῦ στεφάνους μαρτυρίου καὶ θὰ μὲ φέρουν ἐν χορῶ καὶ ὕμνοις ἄρον ἄρον μέσα ἴστος κόλπους τ' Ἀβραάμ καὶ τῶν λοιπῶν μα-

- Π.— Ὑπομονὴν, βρὲ Φασουλῆ, μεγάλην σοῦ συστήνω καὶ γὰρ ὡς θεῖαν ἀρετὴν τὸ ὑπομένειν κρίνω.
- Φ.— Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουριᾶς καὶ πράσινα τὰ φύλλα, λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ, ποῦ μᾶς παιδεύεις σκύλα.
- Π.— Δὲν ἐνθυμῆσαι τὸν Ἰώβ, μωρὲ παληοκασσίδη, ποῦ ἔτριβε τὴν ἀδεια του κοιλιά μὲ κεραμίδι, χωρὶς ποτὲ παράπονο τὸ στόμα του νὰ βγάλλῃ;... καὶ σὺ γιὰ τὴν ἐπίστρατο θὰ σὲ τσακώσουν πάλι, λυσοῦ; φρενιάσεις καὶ ξεχνᾷς καθήκοντα καὶ ἀγά-
- ὑπομονὴν, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ νὰ μὴ φᾶς καὶ φάπαις.
- Φ.— Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουριᾶς καὶ πράσινα τὰ φύλλα, λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ ποῦ μᾶς παιδεύεις σκύλα.
- Π.— Μὰ σὺ δὲν ὑποφέρεςσαι, μωρὲ παληοζαγάρι καὶ ὄρσε λοιπὸν ἴστος ράχη σου ἀτράντακτο στηλιθῆρι.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμερί.

ὦ φίλοι ἀνταποκριταί, παρακαλῶ σας πάλιν μέσα ἴστον τόσο χάλι μας καὶ εἰς τὴν παραζάλην τοὺς παλαιούς λογαριασμούς καθεὶς νὰ ἐξοφλήσῃ, διότι πρὶν ὁ πόλεμος τοῦ Θεοδωρῆ ἀρχίσῃ καὶ ἀστράψουν εἰς τὸν Ὀλυμπον τὰ κλέφτικα μιλιόνια, μοῦ φαίνεται πολὺ σκληρὸν νὰ ρίχνετε κανόνια.